

[Lone Dybkjær]

drøftet et eller andet i næste folketingssamling. Det er en rimelig opræcis tidsangivelse. Derfor vil jeg godt spørge justitsministeren, om han ikke kan give tilsagn om, at dette betænkingsarbejde bliver færdig til sommer, så vi kan få lejlighed til at få disse ting drøftet, og om det ikke er muligt for justitsministeren at give lidt fornøden arbejdsbistand, hvis det er det, der mangler. Jeg synes ikke rigtig, det er tilfredsstillende, hvis der skal gå – og det er i realiteten det, justitsministeren siger på sin diplomatiske måde – endnu et enkelt folketingsår til, nemlig hele 1991-92, før vi virkelig kommer i gang med det.

Derfor er mit konkrete spørgsmål til justitsministeren: Hvilken tidstermin kan justitsministeren give? Kan justitsministeren give en, der hedder sommeren 1991?

Lysholm Christensen (KRF):

SF har igen rejst denne relevante sag om erstatning for miljøskader, og det skal partiet bestemt ikke have utak for. Kristeligt Folkeparti har i sit miljøprogram en tanke om en særlig miljødomstol med ekspertise på alle miljøområder. Her mener vi at have et instrument, som kan foretage en rimelig vurdering af de miljøskader, som ikke kan gøres op i direkte tab, for ofte er de indirekte tab slet ikke blevet udmålt i erstatningsansvar, hvilket har resulteret i, at mange bødeforelæg har været latterligt lave. Jeg nævner dette for at udtrykke min positive holdning over for SF's forslag. Vi er på linje i hovedsigtet med forslaget og i løsningen af problemet.

Men vi savner et par ting i det, der er skitseret her. Vi savner måske nogle bestemmelser om gamle skader. Hvor stopper ansvaret bagud i tid? Kan en virksomhed komme til at hænge på nogle miljøskader, som de ikke selv er årsag til, men som skyldes andres svineri tidligere? Løsningen på det problem er vel nok en slags miljøskadefond, men det problem er ikke beskrevet her.

Også internationale bestemmelser, altså harmonisering med, hvad man har i udlandet, kunne vi godt tænke os at have nærmere styr på.

Det fører mig så til at sige, at vel er vi positive over for hensigten her, men vi synes, det må være rimeligt, at vi afventer afslutningen af det arbejde, der er sat i gang i Justitsministeriets miljøskadeudvalg. Derfor kan vi ikke umiddelbart støtte forslagets gennemførelse nu.

Gade (SF):

Jeg vil godt sige til dem, der har antydnet, at det var for tidligt, at det jo ikke lige netop er det indtryk, vi har fået i SF. Vi har jo fremsat det før, og vi har haft dette udvalg siddende ganske længe i Justitsministeriet. Jeg synes, det er en skandale, vi har haft det siddende så længe uden at få det grundlag, som jeg forstår et stort flertal her vil have, inden det vil tage endelig stilling. Derfor vil jeg knytte an til fru Lone Dybkjærs betragtninger om, at dette udvalg må kunne gøre sig færdig. Var det i 1986, udvalget blev nedsat? På et eller andet tidspunkt må udvalget vel også have overvejet disse meget indviklede problemer og gjort sig færdig.

Jeg vil spørge justitsministeren, om han her fra talerstolen vil tilkendegive, at han ønsker, at udvalget skal være færdig til sommer, sådan at Justitsministeriet med sikkerhed har mulighed for at forberede lovinitiativer til næste samling. Det er, hvad ministeren som et minimum burde kunne give i denne sag.

Især fru Eva Møller lagde vægt på det. Jeg er da med på, at der er internationale aspekter i dette, men man skal passe lidt på, at man ikke, når der bliver flere og flere internationale aspekter af en lang række af de ting, vi arbejder med, fristes til altid at bruge det som en slags skrin, man lukker al diskussion ned i. Det håber jeg ikke var meningen med betragtningerne, og jeg tager det derfor som et udtryk for, at det selvfølgelig har internationale aspekter.

Men så vil jeg sige, at jeg kender EF's beslutningsproces så godt, at jeg ved, at hvis EF pludselig kom med et EF-direktiv og der ellers var en række lande, der gik ind for det, så fik vi det vedtaget en fredag eftermiddag, og så var det pludselig lovgivning. Det kan vel tage et halvt år, hvis EF-Kommissionen er færdig med det, og hvis to af de store lande går ind for det. Så ville beslutningsprocessen, som alle her siger at vi skal passe på ikke at forcere, være sådan, at vi vedtog det ved nogle bilag i Markedsudvalget, og hvis vi var heldige og SF ville indkalde justitsministeren til samråd, så ville ministeren også møde op i Retsudvalget eller i Miljøudvalget forinden, og så vedtog vi det.

Jeg synes, at man skal passe lidt på her, fordi den beslutningsproces, vi har i meget af det internationale, er bekymrende, fordi vi ikke forbereder os grundigt nok.